

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobců: **a) Lesní společnost Hradec Králové, a. s.**, se sídlem Havlíčkova 580, Borohrádek, **b) Forest Česká Lípa, a. s.**, se sídlem Děčínská 204, Česká Lípa, **c) Forest Svitavy, a. s.**, se sídlem Pražská 920/69, Svitavy, **d) Jihočeské lesy České Budějovice, a. s.**, se sídlem Zahradní čtvrť 385, Nové Hrady, **e) Lesní společnost Jihlava, a. s.**, se sídlem Pávovská 3172, Jihlava, **f) Lesy Český Rudolec, a. s.**, se sídlem Český Rudolec 41, **g) Lesy Tábor, a. s.**, se sídlem Strkov 1, Planá nad Lužnicí, **h) Lesy Vyšší Brod, a. s.**, se sídlem Míru 302, Vyšší Brod, **i) Opavská lesní a. s.**, se sídlem Krajánkova 11/2390, Praha 4, **j) AGROFOREST, a. s.**, se sídlem Nová Pláň 26, Bruntál, **k) Lesy Beskydy, a. s.**, se sídlem Žižkova 965, Frýdlant nad Ostravicí, **l) Lesostavby Frýdek-Místek a. s.**, se sídlem Slezská 2766, Frýdek-Místek, **m) České lesy, a. s.**, se sídlem Lesní 691, Velké Losiny, **n) Desná, a. s.**, se sídlem Maršíkovská 563, Český Rudolec, **o) Lesní společnost Plasy, a. s.**, se sídlem Lipová 8, Plzeň, **p) Agrowald Rožmberk, s. r. o.**, se sídlem Přízeř 31, Rožmberk, všech zastoupených Mgr. Janem Petříkem, advokátem, advokátní kancelář Brzobohatý Brož & Honsa, v. o. s., se sídlem v Praze 1, Klimentská 1207/10, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. kpt. Jaroše 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **CE WOOD, a. s.**, se sídlem Zlín, Zlínské paseky 3662, zastoupené Mgr. Radkem Pokorným, advokátem v Praze 1, Karolíny Světlé 301/8, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 9. 2006, č. j. 62 Ca 19/2006 - 148,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 9. 2006, č. j. 62 Ca 19/2006 - 148, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně (dále krajský soud) napadeným usnesením ze dne 1. 9. 2006, č. j. 62 Ca 19/2006 - 148, odmítl žalobu žalobců proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27. 1. 2006, č. j. VZ/S227/05-151/5990/05-MO, jako správního orgánu I. stupně a proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vydaného „ve správním řízení pod sp. zn. S227/2005“, který rozhodoval ve II. stupni o rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobci měli za to, že v řízení vedeném před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže pod sp. zn. S227/2005 byli účastníky řízení, avšak Úřad pro ochranu hospodářské soutěže jim toto postavení odepřel. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je podána osobami k tomu zjevně neoprávněnými. Domáhají-li se stěžovatelé přezkoumání zákonnosti předcházejícího správního řízení cestou odstranění prvostupňového meritorního rozhodnutí (ze dne 27.1.2006 – poznámka NSS), musí tak učinit pouze napadením druhostupňového rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o jejich řádném oprávněném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž takovým rozhodnutím je v projednávané věci, podle krajského soudu, druhostupňové meritorní rozhodnutí III. (ze dne 27. 6. 2002 – poznámka NSS), které však žalobou napadeno nebylo. Druhostupňová rozhodnutí I. a II. byla vydána (dne 13. 4. 2006 – poznámka NSS) o rozkladech zadavatele a společnosti CE WOOD, a. s., nikoliv o rozkladech stěžovatelů.

Proti usnesení krajského soudu podali kasační stížnost žalobci (dále stěžovatelé) z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., z důvodu nezákonnosti rozhodnutí spočívající v nesprávném právním posouzení právní otázky soudem podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a z důvodu, že řízení před krajským soudem bylo stíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Kasační stížnost stěžovatelé odůvodnili tak, že krajský soud odmítl jejich žalobu podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. z jediného důvodu, kterým je skutečnost, že se stěžovatelé dle jeho názoru nemohou domáhat zrušení druhoinstančních rozhodnutí I. (ze dne 13. 4. 2006 ve vztahu k zadavateli a společnosti CE WOOD, a. s. – poznámka NSS), ale pouze druhoinstančního rozhodnutí II (ze dne 27. 6. 2006 ve vztahu ke stěžovatelům – poznámka NSS); že druhoinstanční rozhodnutí I a II jsou výsledkem jediného správního řízení, kde v prvním stupni bylo správním orgánem rozhodnuto jediným prvoinstančním rozhodnutím. Postupem v rozporu se zákonem bylo žalovaným rozděleno správní řízení ve fázi rozkladu na více částí, kdy o rozkladu jednotlivých účastníků bylo žalovaným rozhodnuto zvlášť; že postup žalovaného při nepřipuštění stěžovatelů za účastníky řízení a v důsledku toho i vydání několika druhoinstančních rozhodnutí o rozkladech podaných proti jednomu provinstančnímu rozhodnutí je v rozporu se zákonem a dosavadní rozhodovací praxí NSS. Tento nesprávný postup nemůže být opakován v řízení před soudem prvního stupně. Pokud soud prvního stupně požaduje, aby stěžovatelé napadali druhoinstanční rozhodnutí II a nikoli druhoinstanční rozhodnutí I, pak je tato kasační stížnost podávána z důvodu nezákonnosti napadeného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném právním posouzení právní otázky soudem prvního stupně v předcházejícím řízení a z důvodu, že řízení před soudem prvního stupně bylo stíženo vadou, která měla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé; že krajský soud přenesl do řízení o správní

žalobě vadu správního řízení spočívající v tom, že ÚOHS rozhodl o rozkladech proti jednomu prvoinstančnímu rozhodnutí několika druhoinstančními rozhodnutími. O všech rozkladech podaných stěžovateli, zadavatelem a společností CE WOOD a. s. proti prvoinstančnímu rozhodnutí však mělo být rozhodnuto jedním společným druhoinstančním rozhodnutím; že stěžovatelé jsou osobami oprávněnými k podání žaloby proti druhoinstančním rozhodnutím I, neboť (a) druhoinstanční rozhodnutí I jsou rozhodnutí, jimiž byli stěžovatelé zkráceni na svých právech a zároveň v důsledku těchto rozhodnutí jsou změněna či závazně určena práva a povinnosti stěžovatelů a (b) druhoinstanční rozhodnutí I jsou jedinými meritorními a konečnými rozhodnutími vydanými ve správním řízení; že správní žaloba nemohla být podána proti druhoinstančnímu rozhodnutí II, neboť toto je z důvodu kompetenční výluky vyloučeno ze soudního přezkumu, když představuje úkon správního orgánu, jimž je upraveno vedení řízení před správním orgánem. Stěžovatelé proto navrhli, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 9. 2006, č. j. 62 Ca 19/2006 - 148 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Osoba zúčastněná na řízení CE WOOD, a. s. ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 22. 2. 2007 navrhla její zamítnutí. Rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby je, podle ní, po skutkové i právní stránce správné a společnost CE WOOD, a. s., se s tímto rozhodnutím, jakož i s jeho odůvodněním v plném rozsahu ztotožňuje. Napadeným rozhodnutím předsedy ÚOHS nebyla dotčena subjektivní práva stěžovatelů a z tohoto důvodu nebyli stěžovatelé aktivně legitimováni k napadení tohoto rozhodnutí. Soud tedy rozhodl zcela správně v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. c), když žalobu stěžovatelů ze dne 12. 5. 2006 odmítl. Dále poukázala na skutečnost, že krajský soud rozhodl na základě žaloby podané dne 5. 9. 2006 stejnými žalobci jako v nadepsaném řízení rozsudkem č. j. 62 Ca 35/2006 - 251 ze dne 8. 12. 2006 tak, že zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. 2R 032/06, 035/06-Hr ze dne 27. 6. 2006, jakož i prvoinstanční rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27. 1. 2006, č. j. VZ/S227/05- 151/5990/05-MO (tedy výše uvedené rozhodnutí ÚOHS).

Zrušením rozhodnutí ÚOHS tudíž došlo k zániku jednoho z rozhodnutí, jehož zrušení se stěžovatelé domáhali ve své žalobě ze dne 12. 5. 2006 a řízení o žalobě před krajským soudem v případě zrušení jeho usnesení č. j. 62 Ca 19/2006 - 148 Nejvyšším správním soudem v rámci řízení o kasační stížnosti by bylo bezpředmětné.

Kasační stížnost v této právní věci je nedůvodná, neboť usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 9. 2006, č. j. 62 Ca 19/2006 - 148, je správné. I pokud by však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené usnesení Krajského soudu v Brně je nesprávné, kasační stížnost je nedůvodná z toho důvodu, že žalobou napadané rozhodnutí ÚOHS bylo zrušeno v rámci jiného soudního řízení a rozhodnutí předsedy ÚOHS tudíž rovněž pozbylo jakékoli relevance.

S ohledem na výše uvedené společnost CE WOOD, a. s. navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelů proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 9. 2006, č. j. 62 Ca 19/2006 - 148 se zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu a dospěl k těmto závěrům:

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Stěžovatelé tedy mohli uplatnit jen důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud vychází z obsahu správních rozhodnutí založených v předloženém spisu krajského soudu a z dalšího obsahu spisu krajského soudu. Z nich vyplývají tyto pro posouzení kasační stížnosti rozhodující skutečnosti:

- 1. Lesy České republiky s. p. uveřejnil na svých internetových stránkách oznámení z 22. 6. 2005 o zadání výběrového řízení „Uzavření rámcové smlouvy na dodávky komplexních lesnických činností, Smlouvy na provádění pěstebních činností a Smlouvy na provádění těžebních činností v rámci jedné smluvní jednotky /Místo realizace – Česká republika/“ včetně seznamu smluvních územních jednotek, pro které je výběrové řízení vyhlášeno. Proti postupu s. p. Lesy České republiky podala obchodní společnost CE WOOD, a. s. námitky, kterým s. p. Lesy České republiky nevyhověl, což jí oznámil dopisem ze dne 3. 10. 2005, č. j. 183/99/OP/312.4/2005, který obdržela dne 5. 10. 2005.

- 2. Obchodní společnost CE WOOD, a. s. podala dne 14. 10. 2005 návrh na přezkoumání rozhodnutí s. p. Lesy České republiky orgánu dohledu, to je Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, který dne 14. 10. 2005 podle § 96 zákona č. 40/2004 Sb. zahájil řízení ve věci přezkoumání úkonů s. p. Lesy České republiky orgánem dohledu. Za účastníky řízení považoval orgán dohledu s. p. Lesy České republiky a obchodní společnost CE WOOD, a. s.

- 3. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže vydal dne 27. 1. 2006, č. j. VZ/S227/05-151/5990/05-MO rozhodnutí, v němž ve výroku I. vyslovil, že zadavatel – Lesy České republiky, s. p. nesplnil povinnost stanovenou v § 10 odst. 1 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění dalších zákonů, když uzavřel smlouvy na realizaci veřejné zakázky „Uzavření rámcové smlouvy na dodávky komplexních lesnických činností, Smlouvy na provádění pěstebních činností a Smlouvy na provádění těžebních činností v rámci jedné smluvní jednotky /Místo realizace – Česká republika/“, aniž by provedl zadávací řízení dle citovaného zákona. Ve výroku II. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže návrh CE WOOD, a. s. na vydání předběžného opatření, jímž měl být zadavateli uložen zákaz plnění z uzavřených Rámcových smluv na dodávky komplexních lesnických činností, Smluv na provádění pěstebních činností a Smluv na provádění těžebních činností v rámci konkrétní smluvní jednotky, příp. zákaz uzavření smluv pro ty územní jednotky, pro které dosud uvedené smlouvy uzavřeny nebyly, zamítl, neboť nebyly shledány důvody

pro jeho uložení. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže dospěl k závěru, že s. p. Lesy České republiky je veřejným zadavatelem podle § 2 odst. 1 písm. a) bodu 4. zákona a zakázka „Uzavření rámcové smlouvy na dodávky komplexních lesnických činností, Smlouvy na provádění pěstebních činností a Smlouvy na provádění těžebních činností v rámci jedné smluvní jednotky /Místo realizace – Česká republika/“ je veřejnou zakázkou ve smyslu § 6 odst. 1 zákona. Zákaz plnění z uzavřených smluv neuložil proto, že nechtěl nadměrně zasahovat do smluvních vztahů a byl si vědom toho, že s. p. Lesy České republiky musí po omezenou dobu v nezbytně nutném rozsahu mít zajištěny dodávky dřeva pro své odběratele, než vstoupí v platnost nové smlouvy, které budou uzavřeny na základě obdržených nabídek (návrhů k uzavření smluv) v zadávacím řízení, které s. p. Lesy České republiky bude zadávat postupem podle zákona.

- 4. Proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27. 1. 2006, č. j. VZ/S227/05-151/5990/05-MO podali rozklad: zadavatel s. p. Lesy České republiky, o němž předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozhodl dne 13. 4. 2006, č. j. 2 R 017/06 – Šp tak, že ho zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, obchodní společnost CE WOOD, a. s., o němž předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozhodl dne 13. 4. 2006, č. j. 2 R 019/06 Šp tak, že ho zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Rozklad proti uvedenému rozhodnutí podali dále dne 29. 3. 2006 stěžovatelé a) až h) a dne 6. 4. 2006 stěžovatelé i) až p). O rozkladech stěžovatelů rozhodl předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutím ze dne 27. 6. 2006, č. j. 2R 032/06, 035/06 – Hr., tak, že je zamítl jako nepřipustné. Stěžovatelé v námitkách tvrdili, že jsou subjekty, se kterými zadavatel na základě šetřeného výběrového řízení uzavřel smlouvy a proto mají postavení účastníků probíhajícího správního řízení a odkazovali na § 99 věta poslední, § 65 zákona o zadávání veřejných zakázek a § 14 správního řádu č. 71/1967 Sb. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže však s nimi nesouhlasil, a odůvodnil svůj názor, proč je za účastníky uvedeného řízení nepovažoval.

- 5. Na základě rozkladu podaného stěžovateli a) až h) proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27. 1. 2006, č. j. VZ/S227/05-151/5990/05-MO rozhodl Úřad pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutím ze dne 10. 4. 2006, č. j. S227/2005-06704/2006/510-MO a zamítl žádost stěžovatelů a) až h) o přiznání postavení účastníků řízení zahájeném na základě návrhu ze dne podaného CE WOOD, a. s. s odůvodněním, že zadavatel zadávací řízení podle zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách nevyhlásil, postupoval mimo režim tohoto zákona, takže jeho úkony nelze považovat za učiněné podle zákona a nedošlo ani k „přidělení veřejné zakázky“ dle § 65 zákona o veřejných zakázkách a tak není možné dovodit jejich účastenství podle § 99 věty druhé citovaného zákona.

- 6. Rozklad stěžovatelů a) až h) proti rozhodnutí pod bodem 5. předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutím ze dne 30. 6. 2006, č. j. 2R 046/06 - Hr zamítl a uvedené rozhodnutí potvrdil.

- 7. Na základě rozkladu podaného stěžovateli i) až p) proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27. 1. 2006, č. j. VZ/S227/05-151/5990/05-MO rozhodl Úřad pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutím ze dne 14. 4. 2006, č. j. S227/2005-

07025/2006/510-MO zamítl žádost stěžovatelů i) až p) o přiznání postavení účastníků řízení zahájeném na základě návrhu ze dne podaného CE WOOD, a. s. v podstatě se stejným odůvodněním jako ve vztahu ke stěžovatelům a) až h), viz bod 5.

- 8. Rozklad stěžovatelů i) až p) proti rozhodnutí pod bodem 7. předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutím ze dne 9. 8. 2006, č. j. 2R 048/06 - Hr zamítl a uvedené rozhodnutí potvrdil (ve výroku rozhodnutí je chybě uvedeno datum rozhodnutí správního orgánu I. stupně 10. 4. 2006).

- 9. Stěžovatelé podali u Krajského soudu v Brně dne 15. 5. 2006 žalobu proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27. 1. 2006, č. j. VZ/S227/05-151/5990/05-MO, jako správního orgánu I. stupně a proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vydaného „ve správním řízení pod sp. zn. S227/2005“, jako správního orgánu II. stupně, který rozhodl o rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

- 10. Krajský soud žalobu stěžovatelů odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., protože byla, podle něj, podána osobami k tomu zjevně neoprávněnými s odůvodněním, že ve správním soudnictví je předmětem přezkoumání zákonnosti konečné správní rozhodnutí. To podle krajského soudu znamená, že stěžovatelé mohou napadnout jen takové rozhodnutí správního orgánu II. stupně, kterým bylo rozhodnuto o jejich řádném opravném prostředku proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Takovým rozhodnutím je v projednávané věci rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27. 6. 2006, č. j. 2R 032/06, 035/06 – Hr., které krajský soud označuje jako „druhostupňové meritorní rozhodnutí III“, které však, podle něj, žalobou napadeno nebylo.

Krajský soud tedy žalobu stěžovatelů odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., s odůvodněním, že byla podána osobami k tomu zjevně neoprávněnými. Na Nejvyšším správním soudu proto bylo posoudit zákonnost tohoto postupu a rozhodnutí krajského soudu, tedy zda rozhodnutí o odmítnutí žaloby z uvedeného důvodu je v souladu se zákonem, nikoliv, zda stěžovatelé byli či nikoliv účastníky správního řízení.

K § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 – 59, v němž dospěl k závěru, že postup podle tohoto ustanovení „...lze vyhradit pouze případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjistitelným bez pochyb okamžitě, zpravidla již ze žaloby samé. Pokud tomu tak není, musí soud návrh „propustit do řízení ve věci“, kdy teprve, vyjde-li nedostatek aktivní legitimace najevo, bude s ohledem na tuto skutečnost rozhodnuto rozsudkem. Neučiní-li tak, je jeho postup v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a znamená jinou vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.)“. Za případy nedostatku procesní legitimace považoval Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku například absenci osoby v právním slova smyslu na místě žalobce, nedostatek tvrzení o poškozených právech, nedostatek tvrzení o tom, že napadené rozhodnutí bylo nezákonné.

Odůvodnění napadeného usnesení krajského soudu nasvědčuje tomu, že v posuzované věci neměl ani krajský soud za to, že jde o případ, kdy je nedostatek aktivní

legitimace stěžovatelů zcela nesporný a nepochybný, neboť krajský soud v něm uvádí, že „Z příloh přiložených k žalobě, i listin vyžádaných od žalovaného, soud zjistil následující skutkový stav věci:...“ a v další části odůvodnění zjištěný „skutkový stav“ popisuje. Krajský soud tedy nemohl, jak sám připouští, své závěry učinit přímo ze žaloby, neboť z ní nevyplývaly zcela zjevně, ale vycházel z obsahu správního spisu, respektive z rozhodnutí správního orgánu – ÚOHS, která si od něho vyžádal a tato rozhodnutí porovnával a z nich zkoumal, zda napadenými „druhostupňovými meritorními rozhodnutími“ bylo zasaženo do sféry veřejných subjektivních práv stěžovatelů, a dospěl k závěru, že stěžovatelé nejsou legitimováni k podání žaloby, která byla předmětem řízení před ním.

Nejvyšší správní soud s postupem a rozhodnutím krajského soudu nesouhlasí. Jestliže postup podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze vyhradit pouze případům nedostatku procesní legitimace a jen zcela zjevným nedostatkům legitimace hmotné, zjistitelným bez pochyb okamžitě, zpravidla již ze žaloby samé (jak dovodila judikatura soudů - např. výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 4 As 50/2004 – 59, ale i literatura, např. Soudní řád správní, komentář, 1. vydání, nakladatelství C.H.BECK, 2004), čemuž nasvědčuje výraz „zjevně neoprávněnou“ použitý zákonodárcem v citovaném ustanovení, má Nejvyšší správní soud za to, že o takový případ v dané právní věci nejde.

Z přehledu, který Nejvyšší správní soud výše učinil o postupu zadavatele s. p. Lesy České republiky, společnosti CE WOOD, a. s., žalovaného a stěžovatelů pod body 1. – 8. vyplývá, že zadavatel uveřejnil na svých internetových stránkách oznámení z 22. 6. 2005 o zadání výběrového řízení „Uzavření rámcové smlouvy na dodávky komplexních lesnických činností, Smlouvy na provádění pěstebních činností a Smlouvy na provádění těžebních činností v rámci jedné smluvní jednotky /Místo realizace – Česká republika/“ včetně seznamu smluvních územních jednotek, pro které je výběrové řízení vyhlášeno. Proti jeho postupu podala obchodní společnost CE WOOD, a. s. námítky, kterým s. p. Lesy České republiky nevyhověl, což jí oznámil dopisem ze dne 3. 10. 2005, č. j. 183/99/OP/312.4/2005, který obdržela dne 5. 10. 2005. Obchodní společnost CE WOOD, a. s. podala dne 14. 10. 2005 návrh na přezkoumání rozhodnutí s. p. Lesy České republiky orgánu dohledu, to je Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, který dne 14. 10. 2005 podle § 96 zákona č. 40/2004 Sb. zahájil řízení ve věci přezkoumání úkonů s. p. Lesy České republiky orgánem dohledu. Za účastníky řízení považoval orgán dohledu s. p. Lesy České republiky a obchodní společnost CE WOOD, a. s. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže vydal dne 27. 1. 2006, č. j. VZ/S227/05-151/5990/05-MO rozhodnutí, v němž ve výroku I. vyslovil, že zadavatel – Lesy České republiky, s. p. nesplnil povinnost stanovenou v § 10 odst. 1 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění dalších zákonů, když uzavřel smlouvy na realizaci veřejné zakázky. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže dospěl k závěru, že s. p. Lesy České republiky je veřejným zadavatelem podle § 2 odst. 1 písm. a) bodu 4. zákona a výše uvedená zakázka je veřejnou zakázkou ve smyslu § 6 odst. 1 zákona. Zákaz plnění z uzavřených smluv neuložil proto, že nechtěl nadměrně zasahovat do smluvních vztahů. Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27. 1. 2006, č. j. VZ/S227/05-151/5990/05-MO (krajským soudem označené jako „prvostupňové meritorní rozhodnutí“) bylo doručeno jen zadavateli a obchodní společnosti CE WOOD, a. s., přičemž oba proti němu podali rozklad. Rozklad proti němu podali i stěžovatelé (ve dvou skupinách). Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o těchto rozkladech (proti jednomu rozhodnutí správního

orgánu I. stupně) rozhodl třemi rozhodnutími: ze dne 13. 4. 2006, č. j. 2 R 017/06 – Šp ve vztahu k zadavateli, ze dne 13. 4. 2006, č. j. 2 R 019/06 Šp, ve vztahu k obchodní společnosti CE WOOD, a. s., a ze dne 27. 6. 2006, č. j. 2R 032/06, 035/06 – Hr., ve vztahu ke stěžovatelům. Přitom před vydáním v pořadí prvního rozhodnutí o rozkladu, to je přede dnem 13. 4. 2006 měl již k dispozici i rozklady všech stěžovatelů, neboť je podali 29. 3. 2006 a 6. 4. 2006.

Stěžovatelé podali žalobu u krajského soudu dne 15. 5. 2006, tedy poté, kdy předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozhodl dvěma rozhodnutími o rozkladech zadavatele a společnosti CE WOOD, a. s., dne 13. 4. 2006, avšak předtím, než rozhodl jedním rozhodnutím o rozkladech stěžovatelů to je dne 27. 6. 2006. Podle názoru krajského soudu, stručně vyjádřeno, měli stěžovatelé počkat až předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozhodne také o jejich rozkladu, a až k žalobě proti takovému rozhodnutí by byli, podle něj, aktivně legitimováni. S tím stěžovatelé nesouhlasí a dovozují, že jedinými meritorními rozhodnutími vůči všem účastníkům správního řízení a osobám, které měly být účastníky správního řízení jsou rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13. 4. 2006, rozhodující ve věci samé, nikoliv další jeho rozhodnutí o rozkladech rozhodující podle nich pouze o otázkách vedení řízení. Dále namítají podle nich nesprávný postup předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, jako správního orgánu II. stupně spočívající v tom, že o rozkladech podaných proti jednomu rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodl několika rozhodnutími. V tomto směru se dovolávají i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2005, č. j. 6 A 104/2001 - 69.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu v dané věci nebyly splněny podmínky pro odmítnutí návrhu, uvedené v ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť nebylo lze dovodit zcela okamžitě a bez dalších úvah a zkoumání, že návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Jde o věc značně nepřehlednou s mnoha rozhodnutími ze strany správního orgánu. Krajský soud měl proto návrh „propustit do řízení“, a teprve pokud by v něm vyšel najevo nedostatek aktivní legitimace stěžovatelů, mohl by s ohledem na tuto skutečnost o návrhu rozhodnout rozsudkem.

Nad rámec potřebného odůvodnění rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí, že nesouhlasí nejen s postupem krajského soudu podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ale i s jeho právním názorem, podle něhož by stěžovatelé byli aktivně legitimováni k žalobě až proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže o jejich rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud by stěžovatelé byli účastníky uvedeného správního řízení, pak mohli být aktivně legitimováni k podání žaloby proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu II. stupně, ačkoliv jím správní orgán nerozhodl o jejich rozkladu. Takový závěr odůvodňuje podstata postavení „opomenutého účastníka řízení“, který je přesvědčen o svém účastenství ve správním řízení, avšak správní orgán ho za účastníka řízení nepovažuje, nejedná s ním. Podle § 107 zákona č. 40/2004 Sb., pokud tento zákon nestanoví jinak, postupuje se při řízení před orgánem dohledu podle správního řádu. Řízení před správním orgánem bylo zahájeno dne 14. 10. 2005. Podle § 179 odst. 1 věty první zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu účinného od 1. 1. 2006 řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních předpisů, to znamená v daném případě zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní

řád účinný do 1. 1. 2006). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2005, č. j. 6 A 104/2001 - 69, na který také odkazují stěžovatelé v kasační stížnosti, a který byl vydán v řízení, v němž byl žalovaným Úřad průmyslového vlastnictví, avšak jeho závěry lze použít i v tomto případě, dospěl k tomuto závěru: „Ve správním řízení, na něž se vztahuje správní řád, je však pojmově vyloučeno rozhodovat o rozkladech (odvoláních) proti těmž rozhodnutí správního orgánu I. stupně odděleně (když zákon č. 137/1995 Sb. žádnou odchylku nestanoví). Tento esenciální požadavek na formální stránku řízení o rozkladu vyplývá z principu právní jistoty účastníků právních vztahů, ale i ze základních pravidel správního řízení - ze zásady součinnosti a ze zásady hospodárnosti řízení. Každé správní rozhodnutí je projevem vůle vykonavatele veřejné správy v konkrétní věci, směřujícím vůči konkrétním osobám. Vydání samostatného rozhodnutí ke každému oprávněmu prostředku zvláště je s uvedeným principem a zásadami v příkrém rozporu. Případná aplikace procesního postupu předsedy Úřadu na správní řízení s desítkami či stovkami účastníků (např. na řízení stavební) by vedla *prima facie* k absurdním závěrům.“ Před rozhodnutím o věci samé musel mít správní orgán vyřešenou otázku okruhu účastníků řízení a pokud v daném případě před vydáním rozhodnutí o rozkladech zadavatele a společnosti CE WOOD, a. s., proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mu byly doručeny rozklady stěžovatelů, kteří tvrdili, že jsou účastníky uvedeného správního řízení, mohl a měl o nich rozhodnout současně s rozhodnutím o dalších podaných rozkladech a to jedním rozhodnutím. Pokud tak neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou a vyvolal u stěžovatelů nejistotu, na kterou reagovali podáním žaloby proti rozhodnutí správního orgánu II. stupně, které bylo vydáno nejdříve a o věci samé. V žádném případě nelze, jak učinil krajský soud, nesprávný postup správního orgánu přičítat k tíži stěžovatelů.

Kasační stížnost stěžovatelů shledal Nejvyšší správní soud důvodnou a proto zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 110 odst. 1, 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovatelé před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v této právní věci nevzali zpět svoji kasační stížnost a proto výsledky řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 62 Ca 35/2006 a jeho eventuelní vliv na další postup a rozhodnutí v právní věci vedené dosud u téhož soudu pod sp. zn. 62 Ca 19/2006 (v níž nyní rozhodoval Nejvyšší správní soud), posoudí krajský soud.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu